

namreč čuti žal pomanjkanje rutine, ki je lastna predvsem poklicnim tehničnim risarjem, kakršni so na voljo n. pr. Etnografskemu muzeju v Ljubljani. Pokrajinski muzej v Mariboru pa vsako leto dobi za delo v ekipi akademskega slikarja, ki je sicer izveden v svojem delu, a izvedbi tehničnih risb mnogokrat povsem ne ustreza, ker je predvsem umetnik, ki opazuje predmete, in jih tudi slika oziroma riše skozi prizmo lastnih, umetniških oči in čustev. Poklicnega tehničnega risarja Pokrajinski muzej v Mariboru žal še vedno nima, čeprav bi bil nujno potreben poleg dela v etnografiji, še posebej za tehnično risanje v referatu za arheologijo. Če se bo posrečilo dobiti ga v tem letu — denarna sredstva s sistemizacijo službenega mesta so že zagotovljena — in gre sedaj samo za to, da se najde človek, ki bi bil pripravljen sprejeti v Pokrajinskem muzeju mesto, potem se bo ugodno rešilo tudi vprašanje tega člana etnografske skupine, ki ga je bilo treba doslej vsako leto znova iskati.

Materialno stran v pogledu prenočišča in prehrane je bilo možno urediti povsem zadovoljivo. Skupina je prenočevala v šoli na Tinju, kjer ji je izkazal vse hvale vredno razumevanje šolski upravitelj Vladimir Gal, ki mu izrekamo tudi s tega mesta iskreno zahvalo. Tople obroke hrane so za člane skupine oskrbovali v vaški gostilni pri Bizjaku.

Drugi obisk in terensko raziskovanje južnega pobočja Pohorja v letu 1956 je vsekakor izpopolnilo sliko o stanju etnografije v tem delu pohorskega sveta, ki jo bo vredno pozneje primerjati z naselji na severnem pobočju, kamor se namerava etnografska skupina odpraviti že v letu 1957.

Résumé

RAPPORT SUR LES RECHERCHES AU TERRAIN DU MUSÉE PROVINCIAL DE MARIBOR, EN 1956

On informe sur les recherches au terrain, effectuées par l'équipe du Musée Provincial de Maribor. L'équipe a visité, en 1956, les versants méridionaux du Pohorje (Styrie Inférieure).

DVOJE POSVETOVANJ ETNOGRAFOV-MUZEALCEV V SLOVENIJI

Pavla Strukelj

Etnografska sekcija pri Društvu muzealcev in konservatorjev LRS, Ljubljana, je organizirala do sedaj že dvoje posvetovanj. Prvo je bilo dne 23. junija 1956, drugo pa 30. marca 1957.

Ob začetku prvega posvetovanja je Boris Orel, vodja etnografske sekcije, poudaril pomen takih strokovnih posvetovanj. Po osvoboditvi se je namreč povečala splošna in specialna muzejska problematika z ustanovitvijo večjega števila muzejev. V zvezi s tem potrebujejo zlasti etnografski oddelki novih

krajevnih muzejev v kar največji meri strokovne pomoči pri izpolnjevanju raznih tako rekoč osnovnih muzejskih nalog.

Na prvem posvetovanju dne 23. junija 1956 so udeleženci razpravljali o zbiranju etnografskega gradiva, inventariziranju, urejevanju slikovnega gradiva in o zaščiti etnografskih spomenikov.

Tončica Urbas je v prvem referatu govorila o *zbiranju etnografskih predmetov*, v katerem je predvsem pojasnila, kdaj in čemu zbiramo etnografske predmete, kakšne so metode zbiranja in kdo naj zbira etnografske predmete na terenu. Predavateljica predlaga, naj zbiranje etnografskih predmetov opravljajo samo strokovno usposobljeni muzealci-etnografi, ki naj bi posvetili vso skrb načrtnemu zbiranju in natančni dokumentaciji predmetov.

Referat Marije Jagodic je obsegal *inventarizacijo in shranjevanje muzejskih predmetov*. Jagodičeva je pravilno poudarila, da je dobro opravljena inventarizacija v nekem pogledu že pravzaprav zametek znanstvene razprave. Vsak predmet mora biti inventariziran tako, da vsebuje vse osnovne podatke, ki so potrebni za znanstveno obdelavo ali za razstavljanje. Zato mora imeti vsak muzej knjige, ki so povezane z najrazličnejšimi stopnjami pravilne muzejske inventarizacije.

Fanči Šarf je v tretjem referatu načela problem *urejevanja slikovnega gradiva v muzeju*. Šarfova je obravnavala praktično stran tega notranjega muzejskega dela in pojasnila pomen dobro urejene fototeke in ilustracijskega gradiva, ki muzealcu pomaga pri reševanju najrazličnejših vprašanj. Tudi za ilustracijsko gradivo so potrebne razne inventarne knjige.

Boris Orel je v zadnjem referatu govoril o *vprašanju etnografsko-spomeniškega varstva v Sloveniji*. Ta problem je že temeljito obdelal v referatih, ki sta bila objavljena v dveh strokovnih revijah, in sicer prvi v Zborniku zaščite spomenika kulture in drugi v VI—VII letniku Slovenskega etnografa. Boris Orel se je na tem posvetovanju omejil predvsem na nove predloge, ki naj bi pravzaprav spomeniško-varstveno delo v določenem pogledu revidirali in ga postavili na realnejšo osnovo. Glede na dosedanja izkustva pri zaščiti nepremičnih etnografskih spomenikov je predlagal tole: v čim krajšem času bi bilo treba zbrati gradivo za nekakšno topografijo nepremičnih etnografskih spomenikov, zaščititi spomenik *in situ*, če so za to dani ugodni pogoji, in končno razmisliti tudi o morebitnem prenosu etnografskega spomeniškega objekta z določenega območja v neposredno bližino muzeja.

Drugo posvetovanje, dne 30. marca 1957, je bilo nadaljevanje prvega. Udeleženci so razpravljali o znanstvenem etnografskem delu in o razstavah v muzeju.

Angelos Baš je govoril o *etnografskem znanstvenem delu v muzejih*. Obdelavo gradiva, ki je zbrano v muzeju, si predavatelj zamišlja takole: pridobljeni viri, ki naj bi bili izčrpno inventarizirani in opremljeni s kar najbolj poučno kartoteko in fototeko, bodo imeli zadostno podlago za raziskave, če se bodo upoštevali še zadevni pisani in umetnostni viri. Takšne raziskave, ki izvirajo iz gradiva, zbranega v muzejih, lahko povsem drugače oblikujejo razstavne zbirke. Posredovanje raziskovalnih izsledkov pa ne more biti omejeno edino na razstavne zbirke. Vzporedno z urejanjem študijsko zasnovanih

tematskih razstav je treba objavljati tudi obravnave za strokovno javnost, ki hoče natančneje spoznati vprašanja, ponazorjena v zbirkah.

Boris Orel je v svojem referatu o razstavljanju *etnografskih predmetov* poudaril predvsem pomen dobro urejenih etnografskih razstav. Vprašanja smotrno urejene etnografske razstave nikakor ni mogoče uspešno reševati, če nismo poprej posvečali zadostne pozornosti pravilnemu sistematičnemu zbiranju, inventariziranju ter zlasti znanstvenemu proučevanju etnografskih predmetov. Predavatelj se je lotil raznovrstnih vprašanj, pri čemer pa se je večidel naslanjal na svoja lastna izkustva iz muzejske prakse, na lastna opažanja in dognanja. Dotaknil se je nekaterih osnovnih pogojev, ki so potrebni za razstavo, dalje raznovrstnih pomožnih tehničnih sredstev, gradiva in razstavnih vidikov. Poleg najvažnejših načinov razstavljanja kot so etnografsko-geografski, razstave interjerjev in skansen, meni Boris Orel, da ima pravilno pojmovani koncentracijski razstavni način še veliko možnosti razvoja in da pomeni v resnici najvišjo stopnjo etnografskega razstavljanja predmetov.

Po končani izčrpni diskusiji je bilo drugo posvetovanje zaključeno s programom za naslednje, ki naj bi med drugim obsegalo tudi vprašanje razmejitve med muzeji v etnografskem pogledu.

Summary

THE TWO CONSULTATIONS OF ETHNOGRAPHERS- MUSEUM'S WORKERS OF SLOVENIA

The report refers to the two consultations of ethnographers-museum's workers of Slovenia, which was organized by the Ethnographical Section of the Society of Museum's Workers and Conservators Pop. Rep. of Slovenia in 1956 and 1957 in Ljubljana. The members of consultations discussed this: Gathering ethnographical objects, inventorying and preserving museum's objects, arranging pictures and photographs, preserving ethnographical material and monuments in Slovenia, ethnographical scientific work in museums and exhibitions of ethnographical objects.